

Willem Josef (Wim) Roemer werd op 3 december 1921 geboren in het centrum van Rotterdam. Hij was de jongste zoon in het gezin dat bestond uit vader, moeder, vier jongens en drie meisjes. In 1939 verhuisde hij met het gezin naar de Schiekade 97b en kwam schuin tegenover het Sint Franciscus Gasthuis te wonen. Wim was met zijn broer Frans lid van de Laurentiusgroep. Hun oudste broer Chris was scoutsleiding bij de Dominicusgroep.

De drie jongens bezochten op 15 februari 1941 de scouts van de naburige Paulusgroep en toen zij onderweg naar huis waren, hoorden zij een oorverdovend lawaai. Britse vliegtuigen hadden een bom op het ziekenhuis geworpen. Het dak vloog in brand en alle ruiten van het gebouw werden vernield. De patiënten dienden direct uit het gebouw geëvacueerd te worden en de broers hielpen mee waar ze konden. Het gebouw stond vol rook en het was een spannende bezigheid. Als gevolg van deze calamiteit werd vrij snel een hulpbrigade ingesteld, bestaande uit zestig jongens en jonge mannen, voornamelijk afkomstig uit scoutinggroepen. De 'Franciscusbrigade' werd verdeeld in vijf groepen van twaalf jongens en Wim werd één van de groepsleiders. Zijn oudste broer Chris, inmiddels hopman, werd aangesteld als brigadeleider.

In de loop van de bezettingstijd ontstond de verzetsgroep 'Victor', genoemd naar de schuilnaam van pater Apeldoorn, aalmoezenier van de Dominicusgroep en geestelijk verzorger van de verpleegsters van het Sint Franciscus Gasthuis. Zowel leden van de Franciscusbrigade alsook andere verzetslieden in de stad werkten samen in de groep 'Victor'. Ook Wim Roemer behoorde tot degenen die hand- en spandiensten verrichtte. Zo bracht hij de illegale krant 'De Wacht' rond, die in het Gasthuis werd gestencild. Hij bezorgde bonkaarten bij onderduikers. En hij regelde een nieuw vals persoonsbewijs voor pater Apeldoorn, nadat zijn schuilnaam 'Victor' in combinatie met een foto van de pater bij de Duitsers bekend was geworden.

Op 20 oktober 1944 stond zijn ploeg ingeroosterd in het ziekenhuis. Naast zijn twaalf jongens waren ook andere brigadeleden aanwezig, onder wie zijn broer Chris. Plotseling was daar de inval van de Duitsers. Iedere aanwezige diende zijn zakken leeg te maken om te zien of zij illegaal en belastend materiaal bij zich droegen. Wim vertelde, dat zijn jasje in een barak buiten het ziekenhuis was achtergebleven. Onder leiding van twee Landwachters werd hij gedwongen om zijn jasje op te halen. Wim wist dat hij voedselbonnen in zijn zak had. Op de terugweg was hij in staat om zich in de donkere tuin van het ziekenhuis van het belastende materiaal te ontdoen. In tegenstelling tot zijn broer en enkele anderen werd Wim zelf niet gearresteerd. Hij durfde echter niet naar huis te gaan en vluchtte met twee andere jongens naar Rotterdam Overschie. Daar dook hij onder.

Bij de razzia's van 10 en 11 november 1944 werden ze toch opgepakt. In de nacht van 10 november werd Wim wakker door stevig bonzen op de buitendeur. In zijn slaapkamer werd hij overrompeld door de mededeling dat hij buiten moest gaan staan met goed schoeisel, warme kleding en een mondvoorraad voor twee dagen. Ze werden opgedragen om in rijen van zes in colonne naar de houthandel van Abraham van Stolk aan de rivier de Schie te lopen. Daar hebben ze een paar uur gestaan. En, ze werden streng bewaakt door zwaar bewapende Duitsers. Toen het licht geworden was, werden ze gesommeerd om via de oude Rijksweg richting Delft te lopen. Het was nu wel duidelijk dat ze afgevoerd werden om in Duitsland te werk gesteld te worden. In Delft werden ze ondergebracht in het toenmalige gebouw van de Analytische Scheikunde van de Technische Hogeschool.

De volgende dag moesten ze weer verder richting Waddinxveen. Bij het lopen door de stad werden ze gadeslagen door inwoners van de stad: voornamelijk vrouwen en oudere mannen. Eén van hen vroeg aan Wim of hij wellicht iemand kon waarschuwen. Op een klein floddertje papier schreef Wim een boodschap aan zijn ouders en dat heeft hen nog bereikt ook. Via binnenwegen werd Waddinxveen bereikt en die nacht bivakkeerde men in de fabriek van Dobbelman. De volgende ochtend werden de mannen gedwongen door te lopen richting Utrecht. Het was een zware, lange tocht met veel ontberingen. Men deed zijn behoefte in de weilanden. Sommige mannen konden niet meer. Mensen die echt zwak waren werden achter gelaten. En zo arriveerden ze in de aan de rand van Utrecht gelegen Cromhoutkazerne. Binnen de poorten van de kazerne was het een rommelige en onoverzichtelijke toestand. Van alle kanten kwamen groepen mannen aangelopen. Daar tussendoor reden de boerenkarren. Alle gearriveerde mannen moesten ingekwartierd worden. In die chaos zag Wim zijn kans schoon om te ontsnappen en hij zocht een plek om de nacht door te komen. Zijn ervaring als verkenner hielp hem overleven en zijn 'pad te vinden'.

De volgende morgen aanvaardde hij de terugtocht naar Rotterdam. Lopen en lopen. Hij koos voor kleine weggetjes met veel struiken, greppels en sloten, zodat hij in geval van nood een schuilplaats kon zoeken. Aan het einde van de dag kwam hij vermoeid en hongerig aan in een onbekende stad. Na een betere nachtrust kon hij die ochtend meeliften met een vrachtauto die naar Rotterdam ging. Het huis waar Wim ondergedoken had gezeten, was gevorderd door Duitse soldaten. Ten einde raad vertrok hij naar het centrum van de stad. Hier en daar Duitse patrouilles waarvoor hij moest schuilen. Het was een spannende tocht. Het bracht hem langs de Schie en vervolgens door het Vroesenpark in Blijdorp naar de Schieweg en Schiekade. Daar belde hij hongerig en angstig aan bij het Sint Franciscus

Gasthuis. Wim dorst niet direct naar zijn schuin tegenover het ziekenhuis gelegen ouderlijk huis te gaan. Zuster Aniceta, een goede vriendin van de moeder van Wim, ontfermde zich over hem. Na wat gegeten en gedronken te hebben, kreeg hij achter in de gang op de begane grond een klein kamertje waar hij kon slapen. Zuster Aniceta informeerde de ouders van Wim, dat hij veilig en wel in het Gasthuis was.

Op 25 december 2013 is Wim Roemer in Voorburg overleden.

Meer informatie

[Christiaan Josef Marie Roemer \(1918 - 2001\) - Genealogy \(geni.com\) story.pdf \(x-cago.com\)](#)

[Spectaculaire bevrijdingsactie van het verzet - Rijnmond](#)

[Aandacht voor katholieke verzetsgroep in Rotterdams Jaarboekje - Geschiedenis van Zuid-Holland](#)

[De wacht » 16 mei 1945 - Pag. 2 | Delpher](#)

[De Ondergrondse Pers 1940-1945, 3e geheel herziene druk door Drs. Hans de Vries \(knaw.nl\)](#)

Aad Koster & Pierre Pijpers, Onze vaders in Verzet, Rotterdam 2014